

[Per Federspiel.]

nogen ændring, hvilket ville sige, at forudsætningen måtte være, at Danmark ville blive optaget samtidig med Storbritannien. Men nu ved den højtærede minister jo lige så vel som jeg, at politiske tanker vokser som paddehatte og kan skyde op igennem asfalt, og pludselig er de der, og man kan ikke komme uden om dem. Den højtærede minister må ikke være blind for dette, at Danmark er under en vis mistro inden for de seks, fordi vi i mange år bekæmpede tanken om Det europæiske økonomiske Fællesskab og gik så stærkt ind for det europæiske frihandelsområde.

Derfor stilles ganske naturligt det spørgsmål i politiske kredse inden for de seks lande: mener den danske regering og det danske folketing og det danske folk det alvorligt, når de erklærer, at de ikke alene ønsker at deltage i det økonomiske fællesskab, men også er parat til at gå ind i det politiske fællesskab, som er en forudsætning for det økonomiske fællesskab? Jeg er ikke i tvivl om den højtærede ministers standpunkt; den højtærede minister har undergået en vis metamorfose, og det standpunkt, som den højtærede minister nu er nået til, er regeringens standpunkt, et standpunkt, vi anerkender fuldt ud her i salen, men det er ikke sikkert, at man ude omkring i verden har det samme kendskab. Hvis man læser den udenlandske presse og læser beretningerne om forhandlingerne om udvidelse af fællesmarkedet, så hører man om Englands optagelse, men man skal lede med lys og lygte for engang hver anden måned at finde Danmark, Norge og Irland omtalt. Derfor er det meget vigtigt, at den høje regering er opmærksom på den politiske svaghed, som Danmark nødvendigvis finder sig i, fordi vi nu engang ikke er så forfærdelig berømte.

Den højtærede minister husker sikkert historien om de amerikanske senatorer, som var på besøg i Luxembourg; deres leder sad ved middagen imellem storhertuginen og den daværende ambassadør, mrs. Pearl Mesta, og denne gjorde under konversationen med storhertuginen opmærksom på, at det var ejendommeligt, at disse senatorer nu befandt sig i Luxembourg, for hvem af dem ville nogen sinde have hørt om et lille land som Luxembourg, hvis det

ikke havde været for mrs. Pearl Mesta. Og ganske på samme måde vil Danmark være et ukendt fænomen i disse forhandlinger, hvis ikke vi gør os kraftigt gældende med de midler, der nu engang står til rådighed. Derfor vil jeg anbefale den høje regering at tage disse advarsler alvorligt om, at der er en vis politisk modstand. Den høje regering ved udmærket godt, fra hvilke kredse denne modstand kommer, og den høje regering kan ikke være uvidende om, at der ikke blot er tale om en skrivebordsstudie, som man fik indtryk af det under åbningsdebatten, fra nogle embedsmænd inden for kommissionens sekretariat, men at der er en politisk modstand mod en for stærk udvidelse af fællesmarkedet ud fra prisværdige og regulære politiske motiver: angsten for at lande, som man ikke mener har været tilstrækkeligt fællesskabssindede, skal komme til at udvande fællesskabet og skal komme til at hindre den vækst, som er forudsætningen for fællesskabets videre udvikling.

Det er denne tvivl om Danmarks oprigtighed, som jeg vil opfordre den høje regering til med alle midler at søge afkræftet under det diplomatiske arbejde, der jo må udføres under de sidste faser af forhandlingerne.

Poul Møller: Den redegørelse, som den højtærede udenrigsminister har givet folketinget i dag, er vi naturligvis taknemlige for. Vi har, som det vil vides, hver kun 15 minutter til at kommentere den i, og derfor skal jeg koncentrere mig om nogle enkelte af de områder, den højtærede udenrigsminister tangerede i sin tale.

Jeg vil gerne sige, at vi er tilfreds med den holdning, regeringen har indtaget i de faretruende dage, som blev indledt sidste mandag med præsident Kennedys beslutning, og indtil dette tidspunkt. Jeg tror, det var rigtigt, at der fra officiel dansk side både her og i De Forenede Nationer blev udvist ro, og at der ikke på mindste måde blev næret tvivl om holdbarheden i og forsvarligheden af de foranstaltninger, som USA var tvunget til at bringe i anvendelse.

Desværre kan det jo ikke siges, at alle, der skulle vejlede offentligheden, udviste den samme holdning. Vi ved naturligvis, at hverken radio eller fjernsyn har nogen som helst pligt til at mene det samme som rege-